

Com en anys anteriors, TREBALL no apareixerà durant el mes d'agost.

La circumstància excepcional del discurs de Carrero ens mou a fer un tercer número del mes de juliol per donar-hi una resposta, encara que aquest número no pugui tenir l'extensió ni la qualitat tècnica que és habitual en el nostre periòdic.

proletaris de tots
els països: uniu-vos!

treball

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Num. 372 Barcelona, 31 de juliol del 1973 Preu: 5 ptes.

ELS POBLES D'ESPANYA FARAN SALTAR L'IMMOBILISME CONTINUISTA QUE PRECONITZA CARRERO

El passat 20 de juliol l'almirall Carrero Blanco va explicar a les Corts el significat del seu nomenament com a President del Consell de Ministres i la política del nou Govern.

El "cervell gris" del dictador va tenir en aquesta ocasió la virtut de la claredat, car no va deixar cap dubte entorn del fet que tant la seva designació presidencial com el programa del seu equip governamental tenen com a fi CONTINUAR, en tenent aquesta expressió com la decisió de conservar el règim polític franquista sense més canvis ni transformacions que els exigits per la seva depuració i perfeccionament. I això, naturalment, al marge de les necessitats del país i els desitjos dels espanyols, a partir exclusivament de la voluntat de Franco, dels Principis del Movimiento Nacional (que l'almirall considera "permanents i inalterables") i de les Lleis Fonamentals del Regne.

Franco el nomenà President del Consell - diu Carrero - "per deixar-ho tot lligat i ben lligat", i aquesta decisió corona, al seu parer, el procés institucional franquista. "En posar ara - afirma - totalment en marxa totes les institucions que normalment han de funcionar quan es compleixin les previsions successories, culmina l'obra política del Caudillo".

El paràgraf expressa la preocupació existent a les alçades per esmortir la crisi que inevitablement comportarà la successió, i mostra que és Carrero qui intenta deixar-ho tot lligat i ben lligat en vida de Franco, de manera que quan aquest mori ningú no pugui proposar canvis ni disputar-li el poder sense violar l'"última voluntat" del dictador.

Aquesta precaució de l'almirall reflecteix la lluita existent entre les camarilles governants per assegurar-se posicions avantatjoses amb vista al postfranquisme, i va especialment dirigida contra els qui esperen o creuen que l'elevació de Juan Carlos a Cap de l'Estat implicarà el començament d'una obertura o evolució cap a la democràcia.

Carrero no pot dissimular la seva desconfiança envers el Príncep fins i tot quan li expressa la seva lleialtat, que explica "com una conseqüència lògica d'aquesta identificació meua amb l'obra política del Caudillo". L'almirall recorda en el seu discurs que Juan Carlos, en acceptar

la successió, va jurar "lleialtat a Sa Excel·lència el Cap de l'Estat i fidelitat als Principis del Movimiento Nacional i Lleis Fonamentals del Regne...i va quedar clar als ulls dels de dintre i dels de fora... que aquesta monarquia...és una monarquia nova: és la monarquia del Movimiento Nacional". Finalment Carrero acaba dient: "I és a aquesta monarquia i a la persona del Príncep d'Espanya que ha de ser un dia - que Déu vulgui que estigui molt lluny - el seu primer monarca, a qui jo declaro la meua total i absoluta lleialtat".

Carrero va parlar després del "futur immediat que el Govern té marcat en els cinc anys del seu normal funcionament institucional", tallant així les especulacions de què s'ha fet eco la premsa sobre la possibilitat que Juan Carlos, en esdevenir Cap de l'Estat, nomeni un altre President del Consell.

L'almirall va intentar deixar establert que si Juan Carlos és el successor designat per Franco com a Cap de l'Estat, ell, Carrero, és l'hereu polític del dictador. Però va advertir clarament que el paper d'arbitratge que Franco ha complert fins ara entre les forces polítiques i socials que sostenen el règim - i que l'ha portat a incloure en el govern no sols militants falangistes, sinó també ministres que representaven de manera oficiosa l'OPUS, l'Associació Catòlica de Propagandistes o els grups tradicionalistes - el complirà ara ell en els marcs i límits estrictes del Movimiento.

Carrero es va definir en el seu discurs com "un home del Movimiento Nacional", els principis del qual són - segons ell - els fonaments del sistema polític espanyol. El Movimiento Nacional - diu -, admet "matisacions, sectors, grups o el que s'ha anomenat famílies polítiques", però al seu exterior no troba legal ni admissible cap forma d'activitat política. El Movimiento - va afirmar -, ha de posar l'accent "en la participació de tots els espanyols" sobre la base dels 5 principis següents:

- 1.-"Acceptació de l'ideari que fonamenta el Movimiento com a comunió".
- 2.-"Fidelitat als principis que marquen la veritable dinàmica i finalitat de tot el nostre sistema".
- 3.-"Acceptació de les institucions que estableixen les nostres lleis fonamentals".

4.-"Lleialtat al Cap de l'Estat, al Caudillo de la nostra guerra i de la nostra pau, i, des d'aquesta lleialtat, lleialtat al Rei de les previsions successories", i

5.-"Joc net en el marc de la legalitat constitucional, de l'Estat de Dret establert per les nostres lleis fonamentals".

I per si encara no quedava prou clar que no hi ha cap política legal fora de la seva, Carrero va afegir tot seguit: "no acceptem les interpretacions subjectives que fan o poden fer determinats individus sobre el nostre règim; només acceptem la interpretació institucional".

D'aquesta manera, l'almirall ha dit als Ortí Bordàs, Fraga Iribarne, Cantarero del Castillo i altres "liberals" del sistema que les especulacions sobre les associacions polítiques i sobre possibles obertures a partir de la legalitat actual no tenen sentit ni pervindre, i que qui intenti canviar alguna cosa haurà de passar abans per damunt del seu cadàver. Aquestes limitacions, que redueixen la possible participació política a incondicionalitat, aïllen encara més el nucli de poder que Franco i Carrero representen.

Els advertiments del President del Govern no deturaran el procés de descomposició del sistema dictatorial franquista, que s'afebleix cada dia més degut a les necessitats objectives del desenvolupament del país i a la voluntat dels pobles d'Espanya d'establir un règim polític que sigui l'expressió de llur sobirania.

Les parts del discurs de Carrero que es refereixen al programa de govern en el terreny cultural i econòmic-social no tenen el més petit interès, perquè es limiten a repetir generalitats perfectament coherents amb el caràcter immobilista del programa polític esmentat.

Crida l'atenció que en el primer d'aquests capítols Carrero no hagi parlat de l'ensenyament general gratuït com a objectiu governamental, la qual cosa pot suposar l'abandó de la principal promesa continguda en la Llei General d'Educació.

En referir-se a les relacions laborals no va anunciar cap canvi, ni tan sols respecte a la contractació col·lectiva, les garanties per als càrrecs sindicals, l'abolició de l'acomiadament lliure mitjançant indemnització i d'altres reivindicacions obreres que fins i tot els mateixos jerarques sindicals diuen que recolzen.

Carrero va dedicar, però, una atenció especial a explicar que les empreses estatals són i seran al servei de les privades, per facilitar i impulsar el desenvolupament d'aquestes. I tot i que en parlar dels beneficis del desenvolupament va al·ludir a la necessitat de repartir millor el pastís, va afirmar cínicament que "el problema de la distribució de la Renda ha perdut el seu antic i patètic dramatisme".

El paràgraf del discurs dedicat a les Forces Armades inclou una promesa de modernització d'aquestes i l'afirmació segons la qual "caldrà que tinguin la fortalesa necessària per al millor servei de la Pàtria". Això pot significar que el Govern es proposa de donar satisfacció a algunes de les reivindicacions dels militars, raó per la qual és encara més necessari que l'oposició dugui a terme un treball permanent d'aproximació a l'Exèrcit destinada a fer impossible que el règim pugui utilitzar-lo com una força de policia contra el poble.

La tibantor existent entre l'Església i l'Estat franquista es va confirmar en el discurs de

l'almirall, que conté una comminació a la Santa Seu a renovar i revisar el Concordat vigent en l'actualitat. Com se sap, la jerarquia eclesíastica espanyola i el Vaticà rebutgen des de fa temps aquest oferiment, perquè no volen mantenir les actuals servituds de l'Església respecte de la dictadura.

En el capítol que tracta de la política exterior, Carrero va detallar les sis directrius generals contingudes en la Declaració Ministerial (1: Pau mundial; 2: Relacions amb tots els països; 3: Relacions preferencials amb Ibero-amèrica; 4: Relacions estretes amb Portugal i EE.UU.; 5: Relacions amistoses amb els països àrabs; 6: Ajut als països endarrerits) i només després es va referir a Europa.

En parlar del Mercat Comú el President del Govern va afirmar que "Espanya no pot estar absent del procés de perfeccionament de les institucions integradores entre els pobles del nostre Continent". Però va callar que per tal d'estar present en l'esmentat procés Espanya haurà de tenir llibertats sindicals i polítiques i liquidar l'actual sistema feixista de poder -causa del rebuig de la CEE a la demanda de conversacions per a la associació feta pel Govern del General Franco fa més de deu anys-, es va lamentar de la "campanya que duen a terme contra Espanya determinats sectors del món europeu" i va afirmar que el govern procurarà eliminar les "incomprensions i recels fins a dur a l'ànim de tots els homes de bona voluntat d'Europa la raó i les raons de la nostra Pàtria".

Tot això comporta renunciar en la pràctica a l'ingrés d'Espanya al Mercat Comú i anar cap a una situació de creixent desavantatge pels nostres intercanvis comercials amb els països de la CEE, que nodreixen la meitat de les nostres importacions i que compren una part considerable de les nostres exportacions.

Finalment l'almirall va parlar de la Conferència de Seguretat Europea i de Gibraltar. Sobre aquesta darrera qüestió va confirmar involuntàriament allò que tots suposàvem: que el recent trencament de les converses amb Anglaterra sobre el "Peñón" és un gest propagandístic i aventurer que no s'acompanya de cap pla d'acció que permeti esperar un canvi de l'actitud anglesa.

Cal dir que si Anglaterra manté encara el seu domini sobre Gibraltar, després d'abandonar la quasi totalitat de les seves colònies i quan està arribant a la seva fi la descolonització al món, això es deu a que a Espanya hi ha un règim feixista universalment odiat. Si a Espanya hi ha gués un govern democràtic, els pobles del món sencer, inclòs l'anglès, recolzarien la justa reivindicació espanyola i Gibraltar es reintegraria al nostre país.

Tant per raons internes com per motius externs la política preconitzada per Carrero és, doncs, contrària als interessos dels pobles d'Espanya i als anhels de la gran majoria dels espanyols.

El discurs de l'almirall té, però, el mèrit de deixar clar -si encara no ho era per a algú- que el règim no accepta, ni acceptarà en el futur, cap evolució. La qual cosa confirma de retruc la nostra tesi que el canvi democràtic que Espanya necessita només pot arribar com a resultat de l'acció concertada de les forces d'oposició: del Pacte per la Llibertat i del desenvolupament de la lluita de masses fins a la vaga nacional.